

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAUX

Τόν περασμένο χρόνο, περιφερόν-
τας σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας
για υποθέσεις μου, ξητάσα ένα βράδι
σε μία μικρή πόλι, που ήμιον έπο-
χρωμένος να περάσω τη νύχτα μου.

Καθώς ήμιον κοιμαμένος, από τό ταξίδι μου, μπήκα στο πρώτο
Ξενοδοχείο που βρέθηκε μπροστά μου, και κοιμάσα ένα δωμάτιο, άρ-
κετά καλό και καθαρό. Καθώς άνοιξα τό παράθυρο για να πάρω
λίγο άέρα, άκουσα ξαφνα μακρινούς ήχους μουσικής. Ρώτησα τότε
τόν Ξενοδόχο μου που έπαψε αμέτη ή μουσική και μω άπάντησε, ότι
στην πλατεία της πόλεως είχε εγκατασταθεί καίριο Ιατροδρόμιο.

Έπειδή λοιπόν δέν είχε να κάνει τίποτε άλλο, ανέστηκα να πάω
στο Ιατροδρόμιο να περάσω εκεί τη βραδιά μου.

Πράγματι, αφού δειχτήσα πύλησιμα στο δωμάτιο μου, τρέβηξα
για τό Ιατροδρόμιο. Ήταν εγκαταστημένο κάπου από μία τέλεια σπη-
λη και στην είσοδο του μία μεγάλη φελλιά έβγαζε:

«**Η διάσημος Ιατροδρόμη Έρμιονή θα σάς εκπλήξει άπόψε με τό
επικίνδυνο γυνάματά της και τίς άκούσιες της. Σπείνατε να
έξασφαλισετε θέσεις. Έδωκαρια μοναδική.**»

Μπρήκα λοιπόν μέσα για να θαυμάσω κι' έχω την περιήμη Έρ-
μιονή.

Η βραδυή παράστασις δέν είχε άρχί-
σει ακόμα και οι θεαταί άνεπιμονόσαν.
Χωροδούσαν τα χέρια τους και τα πόδια τους
και φώναζαν:

— Είστε καρόζ ν' άρχίζετε! Άδεν μποροΐ-
με να περιμένουμε...

Έξαφνα ένα κροδόνισμα άκούστηκε κι'
αμέσως μία βαθεία σιωπή επετέθησε. Η
παράστασις άρχισε.

Μερικά άδύνατα και κοιμαμένα άλογα
παρουσιάστηκαν τότε στο στίβο, να άναί-
αρχισαν να τρέχουν γύρω-γύρω. Κάθε τό-
σο όμως σταματούσαν ξεφυρτισμένα και μόνο
τό μαστίγιο τών τρέκων, οι όποια τό έπαι-
ναν, τά έκανε να τρέχουν με τό στανά.

Τό θέαμα αυτό ήταν τόσο άδύλο, όποτε
ο κόσμος άρχισε να διαμαρτύρηται. Ο δει-
κνής τού Ιατροδρομίου, ένας κοινωνομάλης
με πολύ σκληρή έκφρασις, άόργωνε στενωχο-
ρημένος τό χείλι του.

Τέλος, γυφίζοντας προς τούς θεαταί,
τοίς είπε:

— Τώρα, κύριοι, θα εμφανισθή ή διάση-
μος Ιατροδρόμη Έρμιονή...

Πράγματι σε λίγο, ένα άρκετά όφραλο
μάζο άλογο, με μακριά γαίτη, έκανε την
εμφάνισή του στο στίβο. Άπόστο στο άλογο
αυτό μία γυναίκα — ή Έρμιονή, βέβαια—
στεκόταν όρθια, άλαφρή πάν νεράδα. Η μουσική άρχισε τώρα να
παίζη ζοροφόρα και οι θεαταί χειροκρότησαν με ένθουσιασμό.

Έγώ πάλι κίττατα θαυμασμένος την Έρμιονή, της όποιας ή ό-
μορφιά με είχε καταλήξει.

Είχε όμως και λαμό άγαλματίκιους, μνή ίσια, μαλλιά ήρθανα,
μαύρα και σγουρά και τό μάτια της ήσαν άμυγδαλοτά, θαυμασίοι
ζοφρά, άλλα και μελαγχολικά συγχρόως. Τό στόμα της ήταν πραγ-
ματικά κοραλλένο.

Στά μάτια της όμως ζωγραφίζονταν μία βαθεία λύπη και στά χείλη
της μία δίχα για τη χαρά. Ήταν μία γυναίκα άλλόκοτη, μιστηρεΐ-
δης, γοητευτική, εκπληκτική και έλκυστική άλλόκοτης.

Φορούσε ένα κορσάκι από κόκκινο βελούδο, κεντημένο με χρυσές
πούλιες και μία άνάλαφρη φούστα από άσηρη γάβα.

Με θαυμαστή τέχνη και μηχανομα, όρθια επάνω στο άλογο της,
περνούσε όλα τα έμπόδια κι' έκανε τό πιο επικίνδυνο γυνάματά.
Τό πλήθος διακόχθη την έπενευρήσασε, ένω αυτή μηχανικά σκόραψε
φιλιά με τό χέρια της.

Έγώ όμως καθώς την εκτίταξα με προσοχή, είδα ότι ή μηχανομα
της ήσαν φανταστική. Στιγμές—στιγμές μου φαινόταν ότι έτρεμε
σύνγκραμα και πως προσπαθούσε να κρηφή την ταρχή της. Καθώς
πρόσεξα μάλιστα, παραδότανε περισσότερο όταν περνούσε από

αί' τόν διεκνυτή της, στον όποιο έγ-
ριζε άγρια βλήματα μίσους. Άδιά-
φορη στις έπειρήσεις τού πλήθους, ή-
περηφάνη και άέθροχη, μω θύμης
κάτω άρχαία άμαζόνα, την όποια είχα θαυμάσει κάποτε σ' ένα άρ-
χαιο έλληνοκό άνάγλυφο.

Οι θεαταί, ένθουσιασμένοι, της ζήρουναν να επανάλειψι τά γυνά-
ματά της και αμέτη έπάνασε μηχανικά, χωρίς να χωρολογεί καθόλου.

Όταν, τέλος έβγαγε αί' τό στίβο, ή μουσική έπαψε να παίζη. Είχε
τελειώσει τό πρώτο μέρος της παράστασις. Έγώ σποώθηνα αί' τη
θεία μου και βγήκα έξω, για να κοιτάσω.

Καθώς όμως περπατούσα κάπου αί' τό δέντρα της πλατείας, είδα
ξαφνα στο ήμισυ, άνομιμισμένη στον κορμό ενός πλατάνου, μία
γυναίκα να κλαίη. Την άνομιμισσα αμέσως. Ήταν ή Έρμιονή. Έξ
ένσταξον προχώρησα προς αυτήν και τότε είδα τό πρόσωπό της στο
φως τών άστρων. Τόσο τραγική ήταν ή έκφρασις της, τέτοια άνομία
και πονος ζωγραφίζονταν σ' αυτή, όποτε αμέσως έννοιασα να με πλη-
μωρήσει ένας βαθείστος οίκτος.

— Ποιός είστε; ρώτησε ξαφνιασμένη όταν με άντελήθη.

— Ύστερα όμως με κίτταξε με προσοχή και είπε, σποκρινόντας τό
δάκρυά της.

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

— Ά, κύριε... Ήσαστε κι' έπεις με-
ταξύ τών θεατών άπόψε... Άδεν είπ' έτσι!
Καθόσαστε στην πρώτη σειρά. Έχω κα-
λό μνημόναλο...

Είδα άνομιμισμένη στον κορμό ενός πλατάνου
μία γυναίκα να κλαίη...

Και καθώς έβγαζε τά λόγια αυτά, χω-
ρίς να δει, άναστήριξε να έβγαζε τό κε-
φάλι της προς στο στήθος της.

— Είστε άρροστη; τη ρώτησα.

— Όχι... μω άπάντησε.

— Και όμως έτοιφέρεται...

— Τι σάς ένδιαφέρει;

— Με συγχωρείτε, της είπα, αλλά κα-
ταλαίβω, ότι κάτι σάς βασανίζει...

— Ά, ναι, καταλαίβω... μω απάν-
τησε εκείνη θλιμένα. Σας φαίνεται παρά-
ξενο... Πρό όλίγον με βλέπατε να πηδά
έπίστο στο άλογο και να στέλλω φιλιά
δεξιά κι' άριστερά... Άδεν ύποπτεύοσαστε
βέβαια κι' έστις, όπως όλοι οι άλλοι, ότι
είναι δυνατός να ύποσέρο εδών...

Και μω έδειξε την καρδιά της.

— Άδεν ξέρω ποιός είστε, έξασκολούθη-
σε, ίσως είστε φίλοκίνης, ίσως με κίττα-
στε προηματικά.

— Κορία, της είπα, μάντεμα αί' τη
πρώτη στιγμή που σάς είδα, ότι ύποσέ-
ρετε ήθελός.

— Άλήθεια, με ρώτησε, τό καταλάβατε; Τότε, μποροΐ να σάς
τά πω όλα, όχι για να με παρηγορήσετε, άλλα για να έλαφρώσετε
έτσι λίγο την καρδιά μου... Θα μω πνήη καλό άν μιλήσω.

Και αφού άπάντησε βαθεία, έξασκολούθησε:

— Είμαι χήρα... Ο άντρας μου ήταν βλοιστής στο Ιατροδρόμιο.

Ήθελε προ τών έτών. Έπειδή τό χημέαμα που κέρδιζε, δέν μάς
έφταναν—γιατί είχαμε κι' ένα παιδί— άποφάσισα να έργαστώ κι'
έγώ, ός ίππευότα. Έτσι και όταν έβινα χήρα με τό παιδί μου, μη
υποβόνας να κάνω τίποτε άλλο, έξασκούθηνα να έργάζομαι... Τι
πρώτες μέρες που έχασα τον άντρα μου, ήμιον ένα πτώμα. Μά ό
δεικνυής τό Ιατροδρόμιο με άνάγκασε να λαμβάνω μέρος στις πα-
ραστάσεις. Άπό τη δεικνυή κούλας μέρα τού θανάτου του κι' άνάγ-
κασε να βγω στο στίβο. Άκούτε; Είχα κηδέρα τον άντρα μου τό
πρωτό και τό βράδι με άνάγκασε να παραστήσω... Τό έβανα αυτό
γιατί με άπειλούσε πως θα με πνήη. Και τί θα γινόταν τότε τό παιδί
μου, τί θα γινόταν; Άχ, τό παιδί μου, τό παιδί μου!... Ήταν
ένος άγγελος, κύριε... Γι' αυτό έργάζομαι, παρ' όλο τό πένθος που
είχα στην καρδιά. Μά όμως όμως άρροστησε και τό παιδί μου. Άρ-
ροστήσε βαρεία κι' έφερτε να μείνω κοντά του για να τό περιποιηθώ.
Παρακάλεσα λοιπόν τόν δεικνυή να μη λάβω μέρος εκείνο τό
βράδι στην παράστασι. Μά αυτός, παρ' όλης τής βεβαιός μου και τό
δάκρυά μου, όυτε θέλησε ν' άκούση τίποτε. Με πρόβρισε μάλιστα πως

αὐν δὲν παράσταμα ἐκείνο τὸ βράδυ, θὰ μ' ἔδιωχνε... Καὶ τί θὰ γένοιον τότε; Τί θὰ γένονταν τὸ παιδί μου, ἂν θὰ γλύτινε; Πῶς θὰ τὸ συντηροῦσα χωρὶς δουλειά; Μοῦ ἤρθε τότε σάν τρέλλα. "Εὐκλαία καὶ γελώσα, βλαπτόντας μάτια πάντα τὸ διεκθιτὴ μου. Καὶ σὲ μιά στιγμή, ὁ ἀπαίσιο αὐτὸς κακοῦργος με ἀπέσπασε ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ μου καί, ἀποχροντάς με, μὲ ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.... "Ἐτα ἀναγκάστρια νὰ στασιασῶ, νὰ βαρῶ καὶ νὰ λάθω μένος στὴν παρτάσι, ἐνὸς τὸ παιδί μου πέθανε... Πῶς δὲν ἔστασα ἐκείνο τὸ βράδυ ἐς λυγμούς, ἐνὸς ὁ κόσμος μὲ χειροκροτοῦσε; Πῶς δὲν λιποθυμῶσα ἐπάνω στ' ἄλογό μου....

»"Ὅταν ξαναγύρισα μετὰ τὴν παράστασι κοντὰ στὸ παιδί μου, ἀλλοίμονο, ἦταν νεκρό... Ναι, κορίτσι, εἶχε πεθάνει, ἐνὸς ἔγω εἴλετα, χωρὶς νὰ τὸ φιλῶ, χωρὶς νὰ τὸ χαιδέρω, μόνο, δουλιάγο. Καταλαβαίνετε;... "Υστερὸ ἀπ' αὐτό, ἔπινα σάν τρέλλα. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν μποροῦ, δὲν μποροῦ πλεὶ νὰ ἠσυχάζω οὔτε στιγμή... Καὶ διὸς κάθε βράδυ πρέπει νὰ ἔξασω αὐτὸ τὸ πρῶτογο ἐπάγγελμα, πρέπει νὰ γελῶ καὶ νὰ πηδῶ, μὲ τὴν ἀπελπίσει καὶ τὸ μῖσος στὴν καρδιά. Τὸ γάμο αὐτό, γιατί ἔγω ἀνάγκη ἀπὸ χοίματα. Φαντασθῆτε, ὅτι χριστάω ἀκόμα τὰ ἔξωδὰ τῆς κηδείας τοῦ παιδιοῦ μου. Κι' ὁ ἀπαίσιο διεκθιτὴς μου δὲν μου δίνει ποτὲ ἓνα ἀρκετὸ πῶλον χρημάτων. Μοῦ τὰ δίνει λέγα-λέγα, γιὰ νὰ μ' ἔχη πάντα σκέλαβα του, γιατί χωρὶς εἶμα, δὲν μποροῦ νὰ τραβήξῃ κῶμο....

"Ἡ δυστυχισμένη γυναικα οὕτωςε γιὰ μιά στιγμή κα' ἄστερα εἶπε πάλι, ἐνὸς τὰ μάτια της ἔλασαν :
— Μένω διὸς στὸ θιασὸ του καὶ γιὰ κάτι ἄλλο... Πρὸ πάντων γι' αὐτὸ!... Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ!... "Ὡ, ναί, θὰ ἐκδικηθῶ... Εἶνε καρὸς ποὺ τὸ σχεδιάζω ἐκθιτὸ. Θὰ ἐκδικηθῶ!... Δὲν ἔξωρο ποτέ... "Ἦσως ἀποφῆ, ἴσως ἀφῆο. "Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ!..

Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ καὶ πῶς νὰ τὴν παρηγορήσω. Μίλησα τὰ Γαλλικά μὲ ἀρκετὴ ἐπιχειρία, ἀλλὰ ἡ προσφορὰ τῆς φανερώσε, ὅτι ἦταν ξένη.

— Ἀπὸ ποῦ εἶστε; τὴ ρώτησα.
— Εἶμα Ἑλληνίς, μοῦ ἀπάντησε.

"Ἑλληνίς! "Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὄνομά της καὶ τὰ ὄμοια τῆς χαρακτηριστικά, τὰ τόσο ἐκφραστικά.

"Ἄχ, εἶπε πάλι ἡ ὄμοια Ἑλληνίς, ἦμουν πολὺ ἀισθηματικὴ καὶ γι' αὐτὸ στάθηκα πολὺ ἀντιχὴ στὴ ζωὴ μου. Εἶμα ἀπὸ καλὴ ὀικογένεια, μὰ εἶτιζε κάποτε νὰ περῶν ἀπ' τὴν πατρίδα μου τὸ ἱπποδρόμο, στὸ ὅποιο ἐργάζομαι τώρα, κα' ἐρωτευτήρια τὸν βιολαστή του... Χορὶς νὰ διατάσω καθόλου, τὸν ἀκολούθησα καὶ παντρευτήκαμε. Οἱ γονεῖς μου δὲν ἤθελαν πλεὶ νὰ μὲ ἔξωρον. Τὸ παιδί μου ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά, ὅταν ἔχασα τὸν ἄντρα μου. Τώρα, μόνο ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως μὲ κρατεῖται στὴ ζωὴ. "Ἄν σὰς τὰ εἶπα ὅλ' αὐτά, σὰς τὰ εἶμα γιατί νοσῶ, ὅτι μὲ ἀπιάστε... Μὰ πρέπει νὰ πηγαίνω... "Ἦδη ἔδω γιὰ ν' ἀναγερῶσθω λίγόν ἀέρα. "Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔστειλαν ἀκόμα κανένα νὰ μὲ ζητήσῃ... Χωρίστε, κορίτσι. Σὰς εἰχαριτῶ, γιατί εἶχατε τὴν ἄστυνῃ νὰ μ' ἀκούσετε....

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε γρήγορα- γρήγορα, ἀνάλαφρα σάν νεράδα. Σὲ λίγο κα' ἔγω ξαναγίρισα στὸ ἱπποδρόμο.

"Ἡ Ἐομόνη αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα πολὺ δύσκολο γύμνασμα. "Ὅρθα, ἐπάνω στὸ ἄλογό της, ἐπαιξε μὲ ἀναμμένα μαχαίρια. Τὰ πετούσε ψηλά καὶ τὰ ἐπανάγα, χωρὶς νὰ καίγεται καὶ χωρὶς νὰ πληγώνεται, ἐνὸς τ' ἄλογό της ἔφερε πάντα. Καὶ ἔξωρα συνέβη ἐκείνο ποὺ κανεὶς δὲν περιμένει... Κατὰ τρομερὸ καὶ ἀράταστο... Σὲ μιά στιγμή, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ διεκθιτὴ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου τὸ ἄλογό της, τοῦ πέταξε ἓνα μαχαίρι στὸ στήθος!...

Τὸ μαχαίρι τὸν ἤρθε κατὰκαρδα. "Ὁ διεκθιτὴς προσπάθησε γιὰ μιά στιγμή νὰ τὸ τραβήξῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ σωματικάκι κάτο... Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βοῆξῃ τὴν Ἐομόνη. Μὰ αὐτὴ, γελώντας τώρα σαρκαστικά, ἔξακολουθοῦσε νὰ παῖξῃ μὲ τὰ μαχαίρια ἐπάνω στ' ἄλογό της. Κι' ὅταν κάποτε τῶδεὺ τὸν ἱπποδρόμου τὴν πλησίασε καὶ θέλησε νὰ τὴ σταματήσῃ, αὐτὴ γρήγορα- γρήγορα ἔμπεξε ἓνα μαχαίρι στὴν καρδιά της κα' ἔπεσε νεκρὴ κάτω ἀπ' τ' ἄλογό της....

"Ὅσα χρόνια κα' ἂν ἔζησο, δὲν θὰ ἔξωμάσω ποτέ αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία. Κι' ὅταν ἀκούω κάποτε μερικὸς νέους νὰ μιλῶν ἐπιτόλεια γιὰ τὴν γυναικὲς τῶν ἱπποδρομιῶν, τοὺς λέω :
— Σωπάτε!... Σωπάτε!... Δὲν μποροῦτε νὰ ἔξωρετε τί δράματα μποροῦν νὰ κρῦβουν μέσα στὶς μαχοδιές τους ἡ γυναικὲς αὐτές, ποὺ σκοπεύουν ἔδω κα' ἔκει χαμόγελα καὶ φιλιὰ.

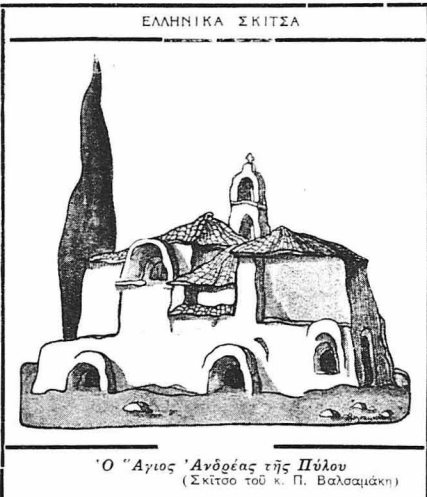
ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς ἀνεیرهταί τὸν μέλλοντα σύζυγό της ἡ δις Ἀλίκη Διπλαράκου. "Ἐξυπνη, μακρολόγη, "Ἑλληνα, ἀλλὰ ἐχὶ καὶ γέρο. "Ἡ Κεφαλληνία ἐπὶ Ἐνετοκρατίας. "Ἡ δρῶσις ἐνὸς Ἑλληνες ἀστυνομικῶ. "Ὁ Χωραφᾶς στὴ Βενετία. "Ὁ θρικμῆδὸς του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὴν δεσποινίδα Ἀλίκη Διπλαράκου, Μις Ἐβρώτη τοῦ 1930, ρώτησαν οἱ δημοσιογράφοι στὴν Ἀμερική, ὅπου βρισκείται ἐπὶ μῆνης τῆρα :

- Ἐχστε στὸ νεῦ σας νὰ παντρευτήτε, δεσποινίς;
- Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα.... ἀπάντησε ἡ δις Διπλαράκου.
- Καὶ φαντάζεστε τὸν μέλλοντα σύζυγό σας, ἀντάξιο σας στὴν ὀμορφιά καὶ στὴ φήμη; τὴν ξαναρωτήσαν.
- Στὶς περισσώτερες γυναικὲς, δὲν ἀρέσει πολὺ ἡ ὀμορφιά στὸν ἄντρα. Δὲν τὸν θέλουν βέβαια κακοῦμπορο καὶ ἀσουλῶπιτο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνεیرهταί διαρκῶς τὸν ἄδωνι. "Ὅσο γιὰ μένα, θαυμάζω τὸ πνεῦμα καὶ ἐπιτιμὸ τοὺς πνευματικῶδεις ἄνθρωποὺς....
- Τότε, θὰ μὰς ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, μιά ἐρώτησι. Ἀφοῦ θαυμάζετε τοὺς πνευματικῶδεις ἄνθρωποὺς, τί θὰ ἀπαντοῦσατε στὸν Μπέρνον Σῶου, ἂν ἦταν ἐλευτέρος καὶ ζήτοῦσε τὴν χειρὰ σας;
- Θὰ τοῦ εἴλεγα εὖχῶ, πρῶτον γιατί εἶνε Ἄγγλος κα' ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρο συμπαισιωτὴ μου, καὶ δεύτερον γιατί εἶνε γέρος....
- Τί θὰ εἴλεγατε, τότε, γιὰ τὸν κ. Μορατίνῃ ποῦναι συμπαισιωτῆς σας;
- Πάλι ἐχὶ! ξαναπάντησε ἡ Μις Ἐβρώτη. Γιὰ τὸν κ. Τίμο Μορατίνῃ, ποῦ εἶνε Ἑλληνας, δὲν ἐπίσταται βέβαια ὁ πρῶτος λόγος. "Υφίσταται διὸς-φεῖ!— ὁ δεύτερος....

Μιά φορὰ, ὅταν ἡ Κεφαλληνία ἦταν ἐπὸ τὸν ἔγγο τῆς Βενετίας, ἡ τάξις στὴ νῆσο εἶχε διασαλευθῆ καὶ ἐκπλητῆτα μεγάλα καὶ ληστείες ἐλάμβαναν χώραν κάθε μέρα.

"Ἡ Ἐνετικὴ διοίκησις, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὰ ὄνομα τῆς, ἀποφάσισε γιὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξι, νὰ προσλάβῃ στὴν ἰκπερία τῆς Κεφαλλονίτες, οἱ ὀποῖοι καὶ διακροῦσαν πραγματικῶς στὴ δουλειὰ αὐτῇ.

"Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, ὁ Χωραφᾶς, ὁ ὀποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀστυνομία, τόσο καλὰ ἐργάστηκε, ποῦ σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα καθάρθηκε νὰ καθαρῆσι τὸ νησί ἀπ' τὰ κακοκά στοιχεία καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἠσυχία καὶ τὴν τάξι.

"Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας, ὁ ὀποῖος ἐνόησε ἀπὸ τὴς ἐπισημῶς ἐκθέσεσι τὴν κατάστασι τῆς Κεφαλληνίας, ἔμαθε ἔπειθε ἔξασφαλίστη καὶ ἡ ἠσυχία καὶ ἡ τάξι στὸ νησί. Ζήτησε σχετικὰς πληροφορίες ἀπὸ τὸ Βενετσιάνο διοικητή.

"Ὁ διοικητὴς τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται στὸν νέο διεκθιτὴ τῆς ἀστυνομίας, τὸν Ἑλληνα Χωραφᾶ, τὸν ὀποῖο καὶ συνέσπασε στὸ Δόγη ὡς ἔξενῖ ἀστυνομικῶ.

"Ὁ Δόγης σκέφτηκε τότε νὰ καλέσῃ τὸ Χωραφᾶ στὴ Βενετία, γιατί κα' ἔξει τὰ κακοκά στοιχεία ὀργιάσαν κερφολεκτικῶς.

Πράγματι δὲ ὁ Χωραφᾶς πῆγε στὴ Βενετία καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

Οἱ Βενετσιάνοι, ποὺ διαταραστήθηκαν γιὰ τὸ διορισμὸ αὐτὸν, θέλοντας νὰ εἰρωνευτοῦν τὸν Ἑλληνα διεκθιτὴ τῆς ἀστυνομίας, ἔγραψαν μιά νύχτα σὲ διάφορα μέρη τῆς πόλεως :

"Ἐ βουῶτο Χωραφᾶ, βενετρώμο κόξα φά!

Ἀληθαδῆ :

"Ἦρθε καὶ ὁ Χωραφᾶς, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνη!

Καὶ διὸς, ὁ Ἑλληνα διεκθιτὴς τῆς Βενετσιάνικης ἀστυνομίας ἐργάστηκε τόσο εὐσυνείδητα καὶ τόσο συστηματικά, ὄστε μὲς ὀ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, ἔξασφάλισε ἔκρητικὴ τάξι στὴ Βενετία, τὴν ὀποία τρομοκρατοῦσαν ὡς τότε τὰ κακοκά στοιχεία. Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ ἴδιοι Βενετσιάνοι, ποὺ εἰρωνευτήθηκαν στὴν ἀρχὴ τὸν Ἑλληνα ἀστυνομικῶ, ἔγραψαν μιά νύχτα πάλι στοὺς τοῖχοὺς :

"Ἐ βουῶτο Χωραφᾶ,

ἀμπαῖμο βιστο κόζα φά.

"Ἦτοι :
"Ἦρθε ὁ Χωραφᾶς καὶ εἶδαμε τί ἔκαμε.»

